

Áhítat – 2021. 03. 26.

Jézus így szólt hozzájuk: „Kit kerestek?” Azok pedig így feleltek: „A názáreti Jézust.” „Én vagyok” – mondta Jézus. Amikor ezt mondta nekik: „Én vagyok” – visszatántorodtak és a földre estek. Ekkor újra megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Ők ismét azt felelték: „A názáreti Jézust.” Jézus így szólt: „Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni.” Így kellett beteljesedni annak az igének, amelyet mondott: „Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.” (János 18:1-11)

Jézus így szólt hozzájuk: „Kit kerestek?” Azok pedig így feleltek: „A názáreti Jézust.” „Én vagyok” – mondta Jézus. Amikor ezt mondta nekik: „Én vagyok” – visszatántorodtak és a földre estek.

Különös letartóztatási történet ez. Az üldözött Jézus egyetlen szavára a földre esik egy megerősített, valószínűleg többszáz fős fegyveres csapat. Csupán eszközök Jézus kezében egészen a Golgotáig, ahol fölszegezik majd Őt a keresztre. Egy nagy, örömteli jelenet ez arról, hogy Jézus Krisztus Úr! Ő a győztes, még akkor is, amikor utolsó dobban a szíve és meghal a kereszten. Akkor lett volna vesztes, ha leszáll a keresztről, mert megtehetné volna, és kitér küldetése elől.

Jézus ezt mondta: „**Én vagyok.**” És a földre estek.

Mert több volt ez a két szó, mint egy ember személyazonosságának egyszerű igazolása. Áthallatszik ezen a két rövid szón évezredek távolából a csipkebokorból szóló bemutatkozás Mózes számára: „**Én vagyok atyáidnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene!**” Ezt a dicsőséges, örök és szabadító nevet részletezte Jézus, amikor így jelentette ki magát az övinek: „**Én vagyok az élet kenyere**” (János 6:35). „**Én vagyok a világ világossága**” (János 8:12). „**Én vagyok az ajtó**” (János 10:9). „**Én vagyok a jó pásztor**” (János 10:11). „**Én vagyok a feltámadás és az élet**” (János 11:25). „**Én vagyok az út az igazság és az élet**” (János 14:6). „**Én vagyok az igazi szőlőtő**” (János 15:5). Ezzel a győzelmes kijelentéssel nyújtja oda a kezét elfogóinak, megköötözőinek. Úton a Golgota felé, a kereszten és a kínhalálban is Ő lesz mindaz, aminek a számunkra kijelentette magát. Ott lesz kiváltképpen az.

És még egy pillantást vet a tanítványaira:

”Ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni.”

Az evangélium szíve lüktet ezekben a védelmező szavakban: a megváltó, helyettes áldozat végtelen szeretete és hatalma. „*S mily büntetés, mit a világ Reád mért? A jó nyájörző szenved a juháért. A Bűnért, melyet szolgák elkövettek: Az Úr fizet meg.*”

Ébresszenek bennünk imádságot és bizonyágtételt az ének szavai:

*A Gecsemáné kertjében kezdette szenvedését,
Érezvén a kint lelkében s a halál rettentését.
Ivék keserű pohárt, fizette értünk az árt;
Véres cseppjei testének nekünk gyógyulást szerzenek.*

*Itt szintén lelkéig hata sebes vizek mélysége,
Itt kezdődék a nagy csata s lelke keserűsége:
Egyedül hagyattáték, éjjel megfogattaték;
Ki mindent kézen fogva tart, megfogattatni így akart.*

*Isten ártatlan báránya, méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja, végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget, hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megölettétél, Atyádnak eleget tettél.*

*Add, Úr Jézus, halálodban, követnünk életedben,
Szentséges tudományodban, szelid szenvedésedben.
Legyünk alázasak, mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel, oktass, vezérelj igédde!*